

DAVID HEWSON

HET BACCHUS
OFFER

De Fontein

LUPERCALIA

Bobby en Lianne Dexter waren goede mensen. Ze bezaten een splinternieuw vrijstaand houten huis op een stuk grond van vierduizend vierkante meter in een uitgestrekte groene strook naaldbomen vijftig kilometer buiten Seattle. Ze maakten lange dagen voor Microsoft, iets verderop; Bobby bij Marketing, Lianne bij Financiën. Elk weekend gingen ze wandelen en eens per jaar beklommen ze Mount Rainier. Ze deden ook aan sport, maar Bobby kon toch niet voorkomen dat ‘het bierbuikje van de familie’, zoals hij het noemde, over de band van zijn spijkerbroek puilde. En dat terwijl hij pas drieëndertig was.

De Dexters waren rustige, welgestelde Amerikanen uit de middenklasse. Behalve twee weken per jaar, in de lente, wanneer ze op vakantie gingen naar het buitenland. Ze hadden dit beredeneerd. Het was allemaal een kwestie van evenwicht. Vijftig weken per jaar hard werken. De overige twee flink feesten. Bij voorkeur ergens waar ze je niet kenden, waar andere regels golden. Of misschien helemaal niet golden. En dan dacht je toch meteen aan Italië? En nu zaten ze dus op een kille februaridag straalbezopen van de rode wijn en de *grappa* vijftien kilometer buiten Rome in een gehuurde Renault Clio. Veel te hard joeg Bobby deze door de kuilen van een landweggetje, dat van een afgelegen weg achter de luchthaven Fiumicino naar de vlakke, grijze streep van de meanderende Tiber liep.

Lianne keek even opzij naar haar echtgenoot, maar zorgde er wel voor dat hij de bezorgdheid op haar gezicht niet zag. Bobby kookte van woede. Hij was de hele ochtend aan de rand van Ostia Antica, de opgegraven resten van de oude kusthaven van het keizerlijke Rome, met de metaaldetector aan het zoeken geweest. Juist toen hij een paar piepjes uit het ding kreeg, kwam er een stel woest uitzierende archeologen het opgravingsterrein af en begon tegen hen te schreeuwen. Ze verstonden geen van beiden Italiaans, maar de strekking was duidelijk. Of ze pakten de metaaldetector in en maakten dat ze wegkwamen, of de jaarlijkse vakantie van de Dexters zou eindigen in een knokpartij met een paar potige spaghettivretende studenten die maar al te graag een potje wilde vechten.

Bobby en Lianne hadden beledigd de aftocht geblazen en waren naar een vlakbij gelegen *osteria* gegaan waar de ober, een ongeschoren boerenpummel in een

smerige sweater, hun beiden tot overmaat van ramp de les had gelezen dat het verkeerd was om het woord ‘pasta’ uit te spreken als ‘phastah’, op zijn Amerikaans.

Bobby had hem aangehoord; zijn witte, slappe wangen waren rood geworden van boosheid en hij had toen had hij hem toegebeten: ‘Geef me dan gewoon een biefstuk, joh.’ En hij had voor de goede orde een liter *rosso della casa* aan de bestelling toegevoegd. Lianne zei niets. Ze wist wanneer ze Bobby beter kon laten uitzazen. Als het wat de drank betrof te erg werd, konden ze altijd nog de auto op de luchthaven neerzetten en met een taxi teruggaan naar de stad. Niet dat Italianen een probleem maakten van rijden onder invloed. Ze deden het zelf voortdurend, had zij het idee. Ze nam tenminste aan dat ze het deden. Zo was Italië. Ontspannen. Bobby en zij gedroegen zich gewoon als Italianen.

‘Ik word niet goed van die mensen hier,’ klaagde Bobby, terwijl hij met de Clio over een hoop opgedroogde modder reed die na de winterregen van de afgelopen tijd tot een keurige massieve richel was samengekoekt. ‘Ik bedoel maar... Hebben ze nog niet genoeg van die oude troep?’

Lianne wist wat het probleem was. Afgelopen herfst waren de Jorgensens van een vakantie in Griekenland teruggekeerd met een prachtige marmeren buste. Het was een borstbeeld van een jongeman, Alexander de Grote misschien, hadden ze gezegd, met een volle kop haar en een knap, enigszins vrouwelijk gezicht. Ze hadden het aanvankelijk stil gehouden, om het beste effect te krijgen. Toen had Tom Jorgensen hen onverwachts uitgenodigd in hun grote houten huis in Scandinavische stijl – dat drie verdiepingen had, en aan de achterkant een lap grond van minstens zesduizend vierkante meter – zogenaamd voor een borrel. Het ging eigenlijk alleen om die marmeren kop. Jorgensen verklaarde dat hij hem had ‘gevonden’ door bij een of andere opgraving buiten Sparta te blijven rondhangen tot de gravers naar huis waren gegaan. Daarna had hij iemand uit de buurt wat geld toegestopt om hem naar de plek te brengen waar de jackpot lag. Tom had uitgebreid verteld hoe hij het ding het land uit had gesmokkeld als extra bagage. Het was, vermoedde Lianne, gewoon een van Toms spannende verhalen. In werkelijkheid had hij hem waarschijnlijk in de winkel gekocht, net als iedereen. De grote, gespierde schoft zat vol mooie praatjes. Dat was ook de reden dat hij Bobby voorbij was gestreefd in het bedrijf en nu betrokken was bij allerlei spannende muziek- en tv-dingen, popsterren en mensen uit de filmwereld ontmoette. Intussen zat Bobby, die net zo slim, zo niet slimmer was, nog altijd opgezadeld met de saaie nerds die uit hun dak gingen van databases.

Maar Toms toneelstukje had zijn uitwerking niet gemist. Twee weken later kondigde Bobby aan dat ze de komende lente hun jaarlijkse vakantie in Italië zouden doorbrengen. Hij had haar zelfs niet naar haar mening gevraagd. Lianne had

stilletjes op Aruba gehoopt. Toch legde ze zich erbij neer. Dat was beter en Rome bleek uiteindelijk niet zo'n slechte keus te zijn geweest. Ze begon zelfs van de stad te houden. Maar die ochtend was het allemaal de verkeerde kant op gegaan. Een of ander eng Brits professortje had hun bij het ontbijtbuffet in het hotel een lesje geschiedenis gegeven. Dat dit voor de oude Romeinen de dag van de doden was, een dag dat ze een geit of een hond offerden en het bloed van het dier op het voorhoofd van hun kinderen smeerden om ervoor te zorgen dat zij hun voorouders herdachten. Meer dan dat stukje geschiedenis had Bobby niet nodig gehad. Een kwartier later was hij op zoek gegaan naar een bedrijf waar hij een metaalde-tector kon huren.

En nu reden ze hier door de bushbush, straalbezopen en zonder enig plan. Lianne verlangde met pijn in haar hart naar Aruba en de pijn was des te erger omdat ze geen idee had hoe het daar was. Zonder het Bobby te laten merken, legde ze een hand op het stuur en draaide de slingerende Clio net ver genoeg van een grote steen af die rechts voor hen opdoemde. Het weggetje werd steeds smaler. Hier en daar lagen nog modderplassen van een recente regenbui. Misschien zouden ze vast komen te zitten en terug moeten lopen naar de weg om hulp te halen. Dat vond ze geen prettig idee. Ze had geen goede schoenen bij zich.

'Het is gewoon hebzucht, Bobby,' zei ze. 'Iets anders kun je er niet van maken.'

'Ik bedoel maar... Wat maakt het uit? Als ik die troep niet vind, dan blijft het daar liggen! Je ziet toch geen enkele Italiaan die rotzooi uit de grond halen?'

Daar vergiste hij zich in. Ze had hier in de buurt heel wat opgravingen gezien. De helft zag er verlaten uit, misschien omdat ze domweg de mankracht niet hadden voor al dat graaf. Hoe dan ook, ze kon hem maar beter naar de mond praten.

'Ze hebben het niet nodig, Bobby. Ze hebben al meer dan ze aankunnen. Ze verzuipen er bijna in.'

Dat was ook zo. Ze was nog duizelig van alle musea die ze de afgelopen twee dagen hadden bezocht. Er was zo véél van alles. En in tegenstelling tot Bobby had zij de reisgidsen gelezen. Ze wist dat ze pas aan het begin stonden. Ze zouden een hele week in Rome doorbrengen en als ze naar huis gingen, zouden ze nog niet alles hebben gezien. Belachelijk vond ze het. Uitbuitery van arme toeristen. Onbehoorlijk. Bobby had gelijk. Als ze enig fatsoen hadden, zouden ze er wat van uitdelen.

De auto dook in een diepe kuil, hupte er aan de andere kant uit, kwam even los van de grond en viel met een klap terug op het wegdek. Het klonk of er aan de onderkant iets was losgeraakt. Ze speurde de horizon af. Achter het rare gras, dat naar haar idee bij moerasland en veengebieden hoorde en niet bij het strand dat zij

verwachtte, lag een grijs, schuimend lint water. Het weggetje liep een klein stukje voor de lage oever dood. Bobby moest hier uitstappen, doen waar hij zin in had – of niet – en daarna moesten ze de auto naar Avis terugbrengen en maken dat ze wegkwamen voordat iemand de deuken, en wat al niet meer, zou zien die er naar haar stellige overtuiging in zaten.

‘Maak je geen zorgen,’ zei ze. ‘Hier ga je vast iets vinden, Bobby. Ik weet het zeker. Hier vind je iets en dan wordt die klootzak van een Tom Jorgensen stinkend jaloers. Je –’

Hij trapte hard op de rem en bracht de kleine auto twintig meter voor het einde van het weggetje abrupt tot stilstand. Haar echtgenoot keek haar nu aan met die koude, harde blik die ze slechts één of twee keer per jaar zag, en die ze haatte, meer dan wat ook. Ze haatte hem zo erg dat ze zich soms afvroeg of het wel een goed idee was geweest om met Bobby Dexter te trouwen, met mollige Bobby, de jongen die alle andere meisjes achter zijn rug uitlachten.

‘Wat nou?’ vroeg Bobby op een effen, matte toon die veelzeggend moest zijn.

‘Ik wilde alleen maar, alleen maar –’ Ze viel stamelend stil.

Hij porde met een kort, dik vingertje in haar borstbeen. Ze rook dat zijn adem naar drank stonk.

‘Denk jij echt dat dit alleen om die verdomde Tom Jorgensen gaat?’

‘Nee!’

‘Denk je echt dat ik deze hele verdomde vakantie heb uitgezocht, geboekt en betaald, je heb meegenomen naar al die mooie dingen, je hier naar dit stinkende moeras heb gebracht... dat ik dat allemaal heb gedaan vanwege die verdomde Tom Jorgensen en zijn waardelose stukje marmer?’

Ze gaf niet direct antwoord. In de drie jaar van hun huwelijk had Bobby haar slechts eenmaal in tranen gebracht. Dat was in Cancun en had te maken met een eis tot seks die zij beschouwde als irrationeel, onnodig en ronduit onhygiënisch. De herinnering deed nog altijd pijn. Ze begreep niet waarom ze het niet kon vergeten.

‘Dat dacht ik niet. Ik kreeg de indruk. Ik weet niet...’ Precies de verkeerde woorden kwamen uit haar mond.

‘Jezus!’ brulde Bobby. ‘Jezus Christus!’

Hij gaf plankgas, ramde de Clio in de eerste versnelling en liet de koppeling los. De kleine auto schoot met een angstwekkende vaart dapper vooruit, helde naar één kant en pinde zichzelf vast op een hoop opgedroogde modder waar, zo leek het Lianne althans, een stuk van een paal in zat. Ze hingen nu in een rare, misselijkmakende hoek schuin omhoog. Het rechter voorwiel raasde machteloos rond omdat de berg modder de hele rechter voorkant van de Clio de lucht in tilde.

Bobby keek beschuldigend naar Lianne. ‘Fijn, hoor,’ snauwde hij. ‘Echt fijn.’ Ze hilde en probeerde de snikken te bedwingen.

‘Doe me dit niet aan, Lianne. Niet vandaag. Je bent nu niet in Cancun. Je kunt niet dat beest dat jij papa noemt gaan bellen om te vragen of hij langskomt om mij de hersens in te slaan omdat jij toevallig hoofdpijn hebt of zo.’

Het was een vergissing geweest om het tegen haar vader te vertellen. Dat had ze wel geweten. Maar Bobby vroeg erom. Hij was in Cancun te ver gegaan. Dat moest ze hem duidelijk maken.

‘Bobby...’ zei ze snikkend.

Hij keek uit het raampje naar de grijze rivier en de traag bewegende viezigheid op het water.

‘Ja?’

‘Ik ruik benzine,’ zei ze, opeens ernstig. De tranen droogden vrijwel onmiddellijk onder invloed van groeiende angst. ‘Jij niet?’

‘Jezus,’ bracht hij hijgend uit. Hij gaf een klap op haar gordel en duwde snel het portier aan haar kant open. Ze glimlachte naar hem met glazige ogen. Hij had het voor haar gedaan. Voor hij zijn eigen gordel losmaakte.

‘Bobby –’

Hij duwde haar de auto uit. ‘Ga eruit, verdomme. Stom wijf..’

Bobby Dexter keek nog één keer om er zeker van te zijn dat zij in veiligheid was. Toen draaide hij zich om, smeed een paar dingen van de achterbank naar buiten en liet zichzelf uit de idioot scheefhangende auto rollen. Hij was zo dronken dat hij een keer om zijn as draaide en met een klap op de koude, harde aarde belandde en zijn ellebogen bezerde. Dat was voor Bobby reden genoeg om weer stevig te vloeken.

Hij duwde zichzelf lusteloos overeind, raapte zijn spullen bij elkaar en keek of zij ver genoeg bij de benzinelucht vandaan was gegaan. Lianne stond minstens tien meter van de gehavende Clio langs de kant van de weg te kijken met haar handen op haar rug, als een schoolmeisje dat wachtte tot haar werd gezegd wat ze moest doen.

Hij liep naar zijn vrouw toe.

‘Alles goed met je?’ vroeg hij.

Hij keek alsof hij zich een beetje zorgen begon te maken over de situatie. Dat was tenminste iets, vond ze.

‘Ja, hoor.’

Ze was opgehouden met huilen. Dat scheen hem op te luchten. Het was een begin.

Er klonk een geluid uit de auto, een soort ruisende woetsj. Ze zagen een vuurtongetje onder de motorkap uit schieten en zich omhoogwerken naar de voorruit.

‘Kijk...’ zei Bobby, ‘dat waardeer ik nou zo in gehuurde auto’s. Ze kunnen voor je ogen van dit soort fratsen uithalen en dan mag je gewoon rustig van de show genieten. Jammer dat ik niet iets groters heb gehoord.’

De zachte, vlagerige wind kreeg grip op de vlammen, stuwde ze over het dak van de Clio en duwde ze door het raampje naar binnen. Daar begonnen ze kolkend de stoelen te verslinden waar Bobby en Lianne Dexter een paar minuten geleden nog op hadden zitten ruziën. Toen, met een onverwachts geloei en een golf van hitte en rook, vloog de hele Renault in lichterlaaie en vrat zichzelf op in een wolk van zwarte rook en vlammen.

Lianne hing aan de arm van haar man en keek naar het spektakel. Bobby had gelijk. Hier moest Avis zich maar druk over maken. Daar waren ze voor. Waarom rekenden ze anders zulke prijzen?

‘Wat moeten we nou, Bobby?’ vroeg ze zich hardop af. Toen ze hem aankeek, zag ze tot haar opluchting dat Bobby Dexter voor het eerst sinds uren weer vrolijk glimlachte.

Hij stak een van de dingen die hij van de achterbank van de auto had gehaald omhoog. De metaaldetector die ze diezelfde ochtend ergens in de buurt van het hotel in Rome hadden gehoord.

‘Doen waarvoor we hier zijn,’ zei Bobby Dexter. ‘Papa gaat op jacht.’

Ze waagde het om even te lachen en vroeg zich af of het verkeerd klonk. Misschien wel. Misschien niet. Het maakte hoe dan ook niet uit. Bobby Dexter hoorde het niet. Hij liep langzaam in de richting van de rivier over de merkwaardige, zompige grond die aanvoelde alsof hij elk moment onder hun voeten kon wegzinken. Hij had de koptelefoon op en luisterde. En al gauw lachte Bobby Dexter. Er moest iets luid en duidelijk zijn doorgekomen. Lianne liep naar hem toe. Ze stonden een kleine twintig meter van de rivier. Er was in de hele omtrek geen mens te bekennen. Alles wat ze hier nu zouden vinden, was zeker van hen.

‘Hoor je dat?’

Ze nam de koptelefoon van hem over en hield een oordop tegen haar hoofd. Hij piepte als een gek, als een computerspelletje van jaren geleden.

‘Die stomme Tom Jorgensen,’ siste Bobby.

Ze durfde hem niet in de ogen te kijken wanneer hij zo sprak.

‘Ik zal die grote, dikke klootzak eens een lesje leren. Geef me die spullen aan.’

Hij zat te treuzelen in het kleine koffiëbarretje bij de Questura om de hoek toen Barbara Martelli binnenkwam. Ze was gekleed in een smetteloos zwart uniform, had haar helm in de hand en haar lange blonde lokken dansten bij elke stap boven haar kraag.

‘Nic,’ zei ze met een verbaasde blik. ‘Ben je weer aan het werk?’

‘Eerste dag,’ antwoordde hij en hij keek op zijn horloge. ‘Als ik besluit te gaan.’

‘O.’

‘Hoe is het met je, Barbara?’

‘Goed. Het gaat met mij altijd goed. En met jou?’

Hij dronk het kopje *macchiato* leeg. ‘Ook.’

‘Voor het geval je het bent vergeten, dit is niet het stamcafé van het bureau, hoor.’

‘En waarom ben jij dan hier?’

Ze lachte. Barbara Martelli had ongeveer dezelfde lengte als hij en het soort figuur dat iedereen op het bureau het hoofd op hol bracht, plus een bos blonde krullen die te dik leek om in die kleine zwarte helm te proppen. Ze had het verkeerde gezicht voor een agent. Te aantrekkelijk, te goedlachs. Ze zag eruit alsof ze op tv thuishoorde, als weervrouw of omroepster. In plaats daarvan zwierf ze op haar grote motor door Rome en deelde ze bekeuringen uit met zo veel charme, dat het gerucht ging dat sommige mensen met opzet te hard gingen rijden zodra ze doorhadden dat zij hen op de hielen zat.

In het verleden, vóór de schietpartij die hem in bed deed belanden, had Nic Costa zich weleens afgevraagd of ze verliefd op hem was. Een paar collega’s moedigden hem aan haar mee uit te vragen... op voorwaarde dat hij achteraf alles zou vertellen. Het gebeurde niet. Ze was gewoon te volmaakt. Ze slaagde met glans voor elk rijexamen, achter het stuur en op de politiemotor. Ze kon goed schieten ook, een talent dat ervoor zorgde dat ze bij de meeste tactische operaties werd ingezet. Barbara Martelli was gewoon iets te volmaakt voor normale stervelingen zoals hij.

‘Soms moet je er even tussenuit, Nic. Zit je daarom hier? Zo ja, dan begin je er wel wat vroeg mee. Je moet eerst terug in de ring als je de bel wilt horen.’

‘Ik drink een kop koffie,’ mompelde hij.

‘Hoelang is het nu geleden?’

‘Zes maanden.’

Zes lange maanden van langzaam herstel van de schietpartij en de geestelijke beschadigingen die daaruit voortvloeiden. Soms vroeg hij zich af of hij er ooit overheen zou komen, of hij dat eigenlijk wel wilde.

Ze keek hem vrijmoedig aan. Ze was, hoe meer hij erover nadacht, zeer waarschijnlijk de aantrekkelijkste vrouw in de Questura. Het verbaasde hem dat hij haar nooit mee uit had gevraagd. Niet dat hij bepaalde bedoelingen had. Ze was gewoon goed gezelschap, iemand die je het gevoel kon geven dat je bijzonder was. Hij kende haar eigenlijk helemaal niet.

‘Je wilt toch wel weer beginnen? Of doe je het alleen omdat Falcone je op je nek zit?’

‘Nee. Dat wil zeggen, ik kan niets anders bedenken. Jij wel?’

‘Nee.’

‘Zo zijn we allemaal, hè?’ zei hij. ‘We hebben gewoon niets om uit te kiezen.’

Hij luisterde naar zijn eigen stem en vond het vreselijk wat hij hoorde. Wat klonk daarin door? Rancune? Zelfmedelijden? Hij was achtentwintig. Vroeger had hij nooit zo gepraat. Hij was veranderd door wat nu bekendstond als ‘de zaak Denney’, een onopgeloste warboel van complexe relaties die zijn partner Luca Rossi het leven had gekost en Costa ook bijna de dood in had gejaagd. De nieuwe Nic Costa ging niet meer hardlopen wanneer hij zijn hoofd helder wilde maken, zijn voeten roffelend over de trottoirs rond de Campo dei Fiori, terwijl hij sprints trok met woest zwaaiende armen. Hij had zijn minuscule appartement in de Vicolo del Bologna verkocht en was verhuisd naar het oude huis van zijn onlangs overleden vader, de grote boerderij bij de Via Appia Antica waar hij was opgegroeid. Costa’s lichamelijke letsels waren grotendeels genezen; het innerlijke bleef van tijd tot tijd pijn doen.

Nic Costa miste Luca Rossi’s zwijgzame schrandereheid en scherpzinnige inzicht nog altijd en wenste dat hij ze meer had gewaardeerd in de korte tijd dat ze hadden samengewerkt. Hij wist ook dat hij was aangestoken door de koude, sceptische hardheid van de wereld en dat hij die naar zijn werk zou meenemen. Het was noodzakelijk geworden dat hij datgene wat Falcone, die hem in zijn eentje uit een rolstoel het politiekorps weer in had gepraat, ‘pragmatisme’ noemde, moest omhelzen.

Falcone, de koele, doelgerichte inspecteur, beschouwde deze overgang als onvermijdelijk. Misschien had hij gelijk. Costa, met zijn oude ik die een hekel had aan cynisme, het defaitisme dat zei dat je soms van een smerig karwei het beste moest zien te maken omdat het alternatief was dat je de strijd verloor, twijfelde nog. Hij vond het geen prettig idee dat hij zijn principes moest bijstellen om ze in de akelige, onbuigzame vorm van de brute werkelijkheid te laten passen. Zoveel had hij nog van zijn vader, een koppige, onverzettelijke communistische politicus die met zijn eerlijkheid meer vijanden maakte dan de meeste mensen met hun bedrog.

Barbara Martelli dronk het kopje espresso in één teug leeg. Ze stond na te denken. Ze voelde zich niet op haar gemak, merkte hij, alsof er iets was wat ze niet wilde zeggen.

‘Ik weet wat je bedoelt.’

‘O ja?’

‘Over de keuzes.’

Op dat moment gleed iets over haar gezicht, een zweem van twijfel, van verdriet, en het kwam hem voor dat Barbara Martelli's uiterlijk niet altijd een voordeel was. Het kon ook een last zijn. Zo beoordeelden mensen haar naar haar voorkomen. De persoon erachter was echter op de een of andere manier merkwaardig gereserveerd was.

'Maar, Nic, je kunt beter accepteren dat het zo is en aan de slag gaan. Niet...' Ze keek naar zijn koffiekopje. Het was al lang leeg en dat wisten ze allebei. '... niet ergens in een hoekje wegkruipen. Dat is niets voor jou. Voor zover ik je ken, tenminste.'

Hij was al laat. Als zij niet was binnengekomen, zou hij daar nog steeds hebben zitten aarzelen. En hij wist dat er een moment kwam dat hij op zijn schreden zou terugkeren naar de boerderij, misschien een goede fles wijn zou openmaken en alles teniet zou doen wat hij de afgelopen maanden had bereikt: het herwinnen van zijn gezondheid, het opnieuw opbouwen van wat er over was van zijn waardigheid en zelfrespect. Het had iets glorieus jeezelf zo te laten gaan. Als je dat gevoel maar altijd kon vasthouden, zou het genoeg zijn, zou het je door een heel leven heen helpen. De ellende was dat het geen standhield. Je werd altijd weer wakker. De echte wereld stak zijn hoofd om de deur en zei: 'Kijk!' Ontsnappen kon niet en dat had een heel eenvoudige reden: dat waar hij voor vluchtte, zat binnen in hem.

'Moet ik je aan de arm naar binnen brengen of hoe zit het?' vroeg ze.

'Ik kan me ziek melden.'

'Nee!'

Haar groene ogen werden groot van boosheid.

Ze flirtten met elkaar. Niet serieus, besefte hij. Dit was Barbara's manier om hem op gang te krijgen. Ze zou dat bij iedereen doen die het naar haar idee nodig had.

'We verdienen ons brood met dit werk,' verklaarde ze. 'Het is het beroep dat we hebben gekozen en je kunt het niet maar half doen. Je doet het wel, of niet. Dus wat wordt het?'

Een wilde gedachte speelde door zijn hoofd en ontviel hem voordat hij de kans had over de gevolgen na te denken.

'Denk je dat wij ooit een keer samen uit zullen gaan, Barbara? Is dat mogelijk volgens jou?'

Er verscheen een zachte bloes op haar wangen. Barbara Martelli werd tien keer per dag mee uit gevraagd.

'Vraag me dat morgen maar,' zei ze. 'Op één voorwaarde.'

Hij wachtte, nog steeds verlegen door de plotselinge intimiteit.

Ze wees met een lange, gemanicuurde vinger in de richting van het bureau. 'Dat je het me daarbinnen vraagt.'

Ze deden alles verkeerd in Italië. In de cappuccino zat te weinig melk. De pasta smaakte niet zoals het hoorde. De pizza's waren te dun. En ze hadden te veel gedronken. Lianne Dexter kon er maar niet achter komen wat er mis was. Normaal gesproken zouden de effecten nu, twee uur na de lunch, afnemen. Maar ze voelde zich nog net zo dronken als op het moment dat ze de *osteria* verlieten en ze begon er nerveus van te worden. Bobby en zij hadden de fles mineraalwater uit de rugzak die hij uit de auto had gegrist voor hij in brand vloog, leeggedronken. Nu hadden ze niets te drinken, niets te eten en niet veel geld ook. Ze wilde niet eens denken aan de lange wandeling over het ongelijke landweggetje terug naar de grote weg. Hoe liet je een Italiaan stoppen en kreeg je hem zo ver dat hij je naar Avis bracht om je geld terug te krijgen voor de waardeloze auto die ze je hadden verhuurd? En wat moesten ze met die spullen die Bobby had gevonden? Tot dusver een munt; iets wat leek op een heel oude, heel grote spijker; en een ding ter grootte van een kinderhand, half rond, vol aangekoekte modder, dat, verzekerde Bobby haar, beslist een Oud-Romeinse halsband of zoiets was en prachtig zou blijken te zijn als hij hem eenmaal had schoongemaakt. Dat was geweldig, ware het niet dat ze eigenlijk niet naar dit soort dingen mochten zoeken. De Italianen zouden er vast achter komen. En misschien was de 'halsband' gewoon een remvoering. Lianne's vader was automonteur. Ze wist veel van die dingen af, nou ja, veel. Volgens haar leek het ding akelig veel op een remvoering.

Ze bevochtigde haar lippen met haar tong. Haar mond was vreselijk droog. Achter haar slapen zat een bonzende hoofdpijn van de goedkope wijn. Het was nu bijna drie uur in de middag en het begon te schemeren. Ze moesten hier weg. Ze wilde niet de hele nacht vastzitten in deze vreemde wildernis, met zijn rare luchtjes en minstens elke twee minuten een vliegtuig van Fiumicino gierend boven je hoofd.

'Bobby,' zei ze klaaglijk.

Hij was niet tevreden met zijn vondsten. Tom Jorgensen had nog altijd het marmeren borstbeeld en dat zag er beter uit dan deze dingen.

Hij trok de koptelefoon af en blafte: 'Wat moet je nou?'

'Het wordt zo donker. We moeten hier weg.'

Hij keek om zich heen naar de grijze lucht en snoof. 'Vijf minuutjes nog.'

Toen zette hij de koptelefoon weer op en liep langzaam in de richting van de waterkant. Daar was het moerassig. Dat wist Lianne intuïtief. Er kwam zo'n rare, zure lucht van af die ze associeerde met de veenbessenkwekerijen in Maine, een van de plekken die ze zich herinnerde van eerdere vakanties.

'Veengrond,' zei ze, toen het haar te binnen schoot.

Bobby murmelde 'Wat nou weer?' tegen haar met de koptelefoon nog op zijn schedel geklemd. Een 747 daverde zo laag over dat ze de grond voelde schudden.

Ze moest haar handen voor haar oren slaan, zo onverdraaglijk was het bulderende geluid van de vliegtuigmotoren.

‘Niets,’ fluisterde ze tegen zichzelf in de schroefwind van het vliegtuig en ze wenste dat ze ergens anders was. Al was het thuis. De veenbessenkwekerijen waren leuk geweest. Interessant. Bedrijven van mensen die dezelfde taal spraken als zij en haar nooit het gevoel gaven dat ze er niet hoorde te zijn. Zo was Rome niet. Ze had het gevoel dat alle gezichten op straat voortdurend naar haar keken en wachtten op het moment dat ze iets verkeers zei, de verkeerde hoek omging. Het was allemaal zo ánders.

Toen klonk er een nieuw, volkomen onverwachts geluid. Het was Bobby. Hij floot. Hij trok de koptelefoon af en wees naar een plek vochtige aarde bedekt met slap gras, een stukje voor hem.

‘Nog één ding, lieverd. Dan gaan we. Geef me de schep.’

Ze deed wat hij vroeg. Bobby Dexter zette de schep in de grond en sprong er met beide voeten bovenop. Het ding schoot de grond in als een heet mes door de boter. Bobby tuimelde van de schep en kwam nogmaals in de modder terecht.

‘Veengrond,’ zei ze weer toen ze Bobby vloekend op de grond zag spartelen. ‘Het is zacht, Bobby. Je hoeft niet zoveel kracht te zetten. Kijk maar...’

Ze raapte de troffel op die ze hadden meegenomen en ging naast de plek waar de schep in de grond was gegleden op haar hurken zitten. Lianne had ooit naar een programma over archeologie op Discovery Channel gekeken. Ze wist dat mensen dit soort dingen deden, maar waarom ze de moeite namen, zes of misschien wel acht uur lang per dag, daar kon ze met haar verstand niet bij.

‘Je moet het voorzichtig doen,’ zei ze en ze stak het puntje van de troffel in de zachte aarde. De zure stank steeg op, recht in haar gezicht. Hij deed haar aan veenbessen denken: al dat wrange rode sap vermengd met wodka. ‘Kijk...’

Ze schraapte over de grond en probeerde de geur niet in te ademen. En toen stootte de troffel op iets hards. Lianne Dexter slikte onwillekeurig en vroeg zich af of haar keel zou dichtknijpen. Ze liet de troffel aarzelend door de aarde glijden. Hij stootte zo ver als zij hem kon duwen op hetzelfde massieve ding.

Bobby dook op haar af en greep de troffel. Hij begon, iets te ruw naar haar idee, aarde weg te halen.

‘Wat is het?’ vroeg ze.

Er kwam een ding te voorschijn. Het had dezelfde kleur als het veen, een donker, houtachtig bruin, en het voelde hard aan. Bobby schraapte nog wat aarde weg. Toen haalden ze allebei diep adem en deinsden achterover. Wat voor hen lag en langzaam uit de grond tevoorschijn kwam, bleek de gebeeldhouwde voorstelling van een mensenarm te zijn. Een vrouwenarm, waarschijnlijk, met plooiën

van een eenvoudige hemdjurk zichtbaar door de modder, ongelooflijk accuraat nagemaakt.

‘Hij is net echt,’ zei Lianne na enige tijd.

‘Hallo!’ brulde Bobby sarcastisch. ‘Aarde aan planeet Lianne. Het is een beeld. Het hóórt net echt te zijn.’

‘Beelden hebben niet zo’n kleur.’

‘Lianne...’ Hij begon weer geïrriteerd te raken. Zijn ogen rolden vervaarlijk. ‘Dit ding ligt al een paar duizend jaar in de bagger. Welke kleur verwacht je dan dat het heeft? Glanzend wit of zo? Denk jij dat ze het in krimpfolie hebben verpakt voor ze het hier neerlegden?’

Ze gaf geen antwoord. Hij had ergens wel gelijk.

Bobby ging verder met schrapen. Er verscheen een hand aan het einde van de arm: slanke vingers stevig dichtgeklemd om de schacht van iets groots. Ze leunden allebei achteruit en starden naar het object in de modder. Lianne vond het er nu zeer vrouwelijk en vreemd genoeg bekend uitzien. Toen ging haar een licht op en ze besepte waar het haar aan deed denken. Dit merkwaardige, dode ding in de grond leek net een verkleinde versie van het Vrijheidsbeeld, die een grote, stenen fakkel probeerde op te tillen, alle moeite deed om hem in de modder rechtop te krijgen.

‘Het is niet van metaal, Bobby,’ zei ze met een zeker lef waar ze zelf van schrok. ‘Hoe kan het dan dat jouw apparaat het heeft opgepikt? Heb je daar al over nagedacht?’

Hij keek haar boos aan. ‘Soms sta ik versteld van je. Ik ben hier misschien wel Toetanchamons graftombe aan het ontdekken en het enige wat jij kunt is zeiken, zeiken, zeiken. Laat me even met rust, wil je? Ik probeer na te denken.’

Hij schraapte langs de andere kant, waar de andere arm zou kunnen liggen. En ja, daar was hij, slechts een paar centimeter onder het veen. Misschien had de regen van de laatste tijd een deel van de modder weggespoeld die erbovenop had gelegen. Bobby liet de troffel voorzichtig door de ruimte tussen de armen glijden. De borstkas van het beeld kwam te voorschijn. Ze droeg iets wat eruitzag als een toga uit de klassieke oudheid, met een V-hals die zo diep was dat je het begin van de welving van haar kleine en zeer levensechte borsten kon zien. Het oppervlak van het beeld, toen Bobby zo veel mogelijk modder had weggehaald, was uiterst vreemd. Het had de kleur van oud leer en het glom een beetje. Heel even dacht Lianne, toen hij met de troffel duwde en porde, dat het op sommige plaatsen een beetje meegaf, maar dat kwam waarschijnlijk doordat ze nog was beneveld door de drank.

Bobby kroop op zijn knieën een stukje verder en schoof iets meer dan een meter onder de gedeelten die hij al had blootgelegd, enkele centimeters aarde

opzij. Hij had goed gegokt. De omtrek van twee enkels, een stukje uit elkaar, volmaakt, bloot, zonder sporen van een gebeeldhouwde toga of zoiets, werd zichtbaar.

‘Het is levensgroot, Bobby,’ zei Lianne.

‘Dat weet ik ook wel!’

‘Wat ga je nu doen?’

‘Jezus. Als ik nou dat gezicht van die kloterige Jorgensen eens kon zien. Heb je de camera bij je?’

Ze schudde haar hoofd. ‘Vergeten.’

‘Het zal weer eens niet zo zijn. Je wordt bedankt.’

‘Bobby!’

Hij keek naar zijn vrouw. Lianne wist dat ze elk moment echt ruzie kon gaan maken. Het kon haar niet schelen. Er gebeurde hier iets wat niet goed was en het werd misschien tijd dat ze zei waar het op stond.

‘Wat ik ga doen?’ vroeg hij. ‘Wat ik verdomme wil, Lianne. Gewoon waar ik zin in heb, verdomme.’

‘Het is te groot. Je kunt dat niet als extra bagage meenemen. Bovendien heeft het een strontkleur. En het stinkt. Ruik je dat niet?’

‘Het ligt al een miljoen jaar in het veen, goddomme. Moet het dan naar rozen ruiken van jou?’

Ze stapte bij het ding vandaan en sloeg opstandig haar armen over elkaar. ‘Het moet niet zo stinken. En jij moet niet vloeken. Dat is niet netjes.’

Hij vloekte binnensmonds en keerde terug naar de bovenkant, waar het hoofd zou moeten liggen. Hij schraapte, voorzichtig dit keer, aarde weg. Ze hoopte dat het hoofd weg zou zijn. Ze hoopte dat Bobby alleen de torso zou vinden met een paar stakerige benen eronder. En zou Tom Jorgensen daar de grap niet van inzien?

Maar er was wel een hoofd. Een mooie kop misschien, als alle viezigheid ervanaf was gehaald. Terwijl Bobby weer fluitend zat te graven, begon zijn vrouw de stukjes in elkaar te passen, te begrijpen wat ze hadden gevonden. Het was een levensgroot Romeins beeld, een paar duizend jaar oud misschien. Vreselijk smerig door al die tijd in het veen, dat wel, maar afgezien daarvan in perfecte staat. Ze begreep ook wat Bobby nu dacht. Wie wist wat ze tegenwoordig in een lab konden doen? Het marmer weer mooi wit krijgen, misschien, zoals het was geweest toen Julius Caesar of een andere antieke Italiaan het beeld had laten maken.

En daar begonnen de problemen. Het was domweg te groot. Ze zouden het met zijn tweeën niet eens uit de grond kunnen krijgen. Zo’n anderhalve meter natuursteen zou zeker een ton wegen. Zelfs als ze er iemand bij haalden om te helpen, zouden ze het ding onmogelijk kunnen meenemen naar de Verenigde Staten.

‘Laten we gaan, Bobby,’ smeekte Lianne. ‘We kunnen iemand bellen en het vertellen. Misschien geven ze ons wel een beloning. Misschien komen we wel in de krant. Kun je dat Tom Jorgensen onder zijn neus duwen en zien hoe hij reageert.’

‘Beloning?’ snauwde hij tegen haar. ‘Dit is Italië, Lianne. Ze pikken het ding natuurlijk in en sluiten ons waarschijnlijk op omdat we hier hebben zitten graven.’

‘Maar wat ga je dan doen?’

Ze daagde hem nu uit en ze wisten het allebei. Dit was een keerpunt in hun huwelijk, een punt waarop hun beide levens twee kanten op konden: konden ze samen verder of niet?

Hij stond op en liep naar de schep, raapte hem op en woog het ding in zijn hand, terwijl hij begerig naar de vreemde, half onder het veen begraven bruine vorm staarde.

Lianne keek naar hem en kreeg een harde knoop van angst in haar buik.

‘Bobby?’ vroeg ze, half smekend. ‘Bobby?’

Nic Costa zat achter het stuur van de onopvallende Fiat en reed over de lange hoofdweg op de rivieroever aan de kant van het centrum. Gianni Peroni, de partner die hem ’s ochtends was toegewezen, zat naast hem zijn mond vol te proppen met een *panino* waaruit aan alle kanten geroosterd varkensvlees pulde. Hij was een grote, gespierde man van tegen de vijftig met een markant gezicht. Ooit – en Costa wist gewoon dat hij het binnenkort zou moeten vragen – was Peroni met zijn hoofd tegen een muur aan gelopen of zo. Zijn neus was erger geplet dan alles wat Costa ooit bij rugbyspelers had gezien. Zijn voorhoofd hing laag boven een paar heldere, slimme varkensoogjes. Een gemeen litteken liep dwars over zijn rechterwang. Om het plaatje af te maken, droeg Peroni zijn haar zo kort mogelijk, in stekeltjes, als een Amerikaanse marinier. In zijn keurige donkere pak en smeteloos witte overhemd zag hij eruit als een crimineel in bruiloftskostuum. Op het bureau stond hij bekend als de man die in zijn hele loopbaan nog nooit een vuist tegen een arrestant had opgeheven. Dat hoefde hij niet te doen, dacht Costa. Mensen keken hem één keer aan, slikten en bekenden alles. Het was een van de redenen dat Peroni wijd en zijd bekendstond als een van de populairste en meest gerespecteerde inspecteurs in het korps, wel de laatste die Nic Costa als gelijke naast zich in de auto had verwacht.

‘Ik snap niet dat ze dit *porchetta* durven noemen,’ bromde Peroni. ‘Waar ik vandaan kom... een klein stadje vlak bij Siena. Allemaal boeren en zo, te gewoon om toeristen te trekken. Daar maken ze *porchetta*, elk weekend. Mijn oom Fredo was boer. Hij heeft het me geleerd. Eerst dood je het varken, je beent het uit. Je

haalt de lever eruit en marineert hem in *grappa* en nog wat van die dingen. Dan blijf je de hele nacht op om het ding te roosteren. Freddo zei altijd dat het de enige nacht van de week was dat je met een varken sliep dat niet snurkte.’

Peroni keek naar hem in afwachting van een reactie. ‘Goed. Misschien had je zijn vrouw moeten kennen om dat te begrijpen. Hoe dan ook, dát was *porchetta*. Warm en vers en veel lekkere korstjes ook. Deze rotzooi heeft al dagen in de koelkast gelegen. Wil je een stukje?’

Costa gluurde naar het bleke, droge vlees. ‘Niet onder het rijden, dank je. Ik eet trouwens geen vlees.’

Peroni haalde zijn schouders op, draaide het raampje open en gooide het vettige papier de stijgende temperatuur van een Romeinse lenteochtend in. ‘O ja, was ik vergeten. Jammer voor je.’

Costa haalde zijn ogen een tel van de drukke verkeersweg langs de rivier en keek naar Peroni. ‘Dat is een overtreding, afval op straat gooien. Dat doe je niet uit mijn auto.’

‘Je bedoelt: “Dat is een overtreding, menéér.”’

‘Nee,’ hield Costa vol. ‘Ik bedoelde precies wat ik zei. Je bent een van de velen, een gewone politiemann. Je hebt Falcone gehoord.’

Peroni’s merkwaardig starre gezicht werd opeens levendig. ‘Gelijk in rang, gelijk in rang. Hoe kan Leo me dit aandoen? Jezus, wat hij allemaal niet op zijn geweten heeft en niemand die hem aanpakt. Leo en ik horen maatjes te zijn, verdomme. Wat betekent vriendschap nog in deze wereld?’

Costa had een besluit genomen zodra hij hoorde dat Peroni zijn nieuwe partner werd. Hij zou niets pikken. Hij ging zich niet als ondergeschikte gedragen. Misschien was dat trouwens de reden dat Falcone het zo had geregeld. Het was een les, een soort straf misschien, voor hen allebei.

Wat Gianni Peroni had misdaan, was binnen de Questura inmiddels algemeen bekend. Het was vele malen verteld met een zeker ontzag, een fabel over hoe zelfs de grootsten en de besten tot zonde konden vervallen, en dat ook nog vanwege zulke kleine verlokkingen. Jarenlang had hij zich binnen Zeden omhooggewerkt zonder één smetje wegens corruptie op zijn goede naam. Als inspecteur had hij drie van de grootste prostitutiesyndicaten in de stad opgerold en was het hem gelukt de infiltratie in de prostitutiewereld door gevaarlijke Albanese criminelen die hun werkterrein naar elders waren gaan verleggen, een halt toe te roepen. Hij deed nooit zijn best om vrienden te maken. Hij maakte nooit een geheim van het feit dat hij vanbinnen nog altijd een arme boerenzoon uit Toscane was die zich niet op zijn gemak voelde in het gezelschap van de hoge heren in het korps. Toch was Peroni’s naam genoemd in verband met grote dingen. Als hij er niet zo vreemd en angstaanjagend had uitgezien, zouden die misschien al zijn gebeurd

ook. Toen verpestte hij alles, in één avond, een paar weken geleden, een gebeurtenis die snel zijn weg vond naar de gretige pers.

Het was eigenlijk een operatie van de Direzione Investigativa Anti-Mafia, een burgerenheid buiten het gezag van de politie, specifiek gericht op het bestrijden van de maffia. De DIA had in Testaccio een nebordeel ingericht, bemand door echte hoeren die uit Bologna waren gehaald. In drie weken had het genoeg klandizie verworven om de aandacht te trekken van de grote pooiers die, zoals de DIA wist, algauw zouden langskomen om hun aandeel of de koppen van de mannen op te eisen die de winsten in hun zak staken.

Op een donderdagavond verschenen inderdaad drie zware jongens. Toen de DIA binnenviel, pakten ze puur uit belangstelling de klanten van het bordeel op en controleerden hun papieren voor ze als cadeautjes aan de politie uitgeleverd werden. Gianni Peroni had de pech dat hij in de kamer van een blond Tsjechisch meisje was toen ze binnenkwamen. Hij praatte als Brugman, maar kon zich daarmee niet uit de nesten redden. Het werd doorgespeeld aan de Questura. Peroni werd eerst geschorst en daarna in één klap met beide voeten op de grond teruggezet als eenvoudige rechercheur in burger. En daar moest hij nog blij mee zijn. Iemand anders dan hij had zijn hele loopbaan kunnen vergeten.

Over de degradatie en het gekorte salaris maakte Peroni zich nog de minste zorgen, als je op de verhalen in de Questura mocht afgaan. Hij werd niet alleen bewonderd omdat hij een fantastische politiemann was. Hij stond in het hele gebouw bekend als goede vader en echtgenoot. Veel mensen kenden zijn vrouw en zijn twee kinderen, een zoon en een dochter in de puberleefstijd. Mannen en vrouwen van zijn afdeling dineerden regelmatig bij de Peroni's thuis. Als ze problemen hadden, trad Peroni op als surrogaatvader, gaf raad en deed zijn best om hen op het goede spoor te houden.

Dat was allemaal kapotgemaakt op een koude avond in januari. Peroni zou niet worden vervolgd. Hij had geen wet overtreden. Hij was alleen alles kwijt. Zijn vrouw schreeuwde zijn verraad van de daken, was met beide kinderen naar Siena teruggegaan en eiste een snelle scheiding. Binnen een paar weken was hij van belangrijk politiemann met een liefhebbend gezin veranderd in een vrijgezelle, eenzame man van middelbare leeftijd die onzeker was over zijn toekomstige loopbaan. En nu had Leo Falcone hem met Nic Costa, wiens positie binnen het korps even onzeker en zonder enige richting leek, in een auto gezet. Costa wist niet precies hoe hij hiermee moest omgaan. Maar dat wist Gianni Peroni naar zijn idee ook niet.

De twee kleine Romeinse tempels die naast het Piazza della Bocca della Verità stonden, lagen vlak voor hen, een paar volmaakte, ronde vormen uit een andere, arcadische wereld. Het was een aangename dag, net warm genoeg om duidelijk te

maken dat de lente eraan kwam. Nic Costa wilde dat hij een tijdje naast de tempels kon zitten nadenken.

Peroni keek hem aan. ‘Zullen we dan nu maar dat gesprek houden om de lucht te zuiveren?’

Costa keek in het krachtige, gehavende gezicht en vroeg zich af hoeveel tijd hij nodig zou hebben om eraan te wennen dat hij de auto deelde met iemand die eruitzag als een schurk uit een stripverhaal.

‘Als je dat wilt.’

‘Ik zal er geen doekjes om winden. Nog niet zo lang geleden ben je volledig doorgedraaid. Je bent ook aan de drank geweest. Ik ben alleen met mijn broek op mijn enkels betrapt bij een Tsjechische hoer. Daarom moet ik nu voor ontweningscipier spelen. Ik zie het zo: als ik jou een maand op het goede pad houd, en wie weet, ondertussen rekenen we ook met een paar criminelen af, kom ik bij Leo weer in een goed blaadje te staan. Dan kan ik de ladder gaan beklimmen naar waar ik goed in ben, namelijk een team leiden. Niet in een of andere stinkende politieauto kindermeisje van een broekie spelen en hem van de fles afhouden. Dit is belangrijk voor me, jongen. Ik zal mijn best doen om Leo tevreden te houden. Maar je moet me helpen. Hoe sneller je dat doet, des te sneller ben je van me af en krijg je een normale vent als partner. Begrepen?’

Costa knikte.

‘En dan zal ik je nog eens iets vertellen. Ik háát dat zuipen. Ik heb in mijn tijd te veel mannen in waardeloze drankorgels zien veranderen. Als je me dat flikt, word ik heel erg boos. En reken maar dat je me niet aardig zult vinden als ik boos ben. Dat vindt niemand.’

‘Ik zal het proberen te onthouden. Krijg ik nog iets terug? Een belofte dat je uit de buurt van de hoeren zult blijven?’

Peroni keek hem boos aan en in weerwil van zichzelf werd Costa een beetje bang.

‘Ga het nou niet overdrijven. Ik weet dat Leo een zwak voor je heeft. De stomme klootzak voelt zich schuldig over wat er is gebeurd toen je neergeschoten werd. God mag weten waarom. Naar ik heb gehoord, had je het aan jezelf te danken.’

Costa hapte niet. ‘Nee, ik meen het. Ik wil het graag weten. Iedereen dacht dat hij je kende. Deze eerlijke arbeidersjongen met het perfecte gezin, het perfecte leven. En nu denken ze dat ze zich al die tijd hebben vergist. En ze vragen zich af of dat hun schuld is, of de jouwe. Wie heeft er al die tijd gelogen?’

‘Ik,’ zei Peroni prompt. ‘Maar ik zal je één ding zeggen. Iedereen heeft vanbinnen dat donkere plekje. Iedereen vraagt zich af hoe het zou zijn om het af en toe eens naar buiten te laten komen. Zelfs jij. Als je tenminste weet wat goed voor je is.’

‘Ik dacht dat je dat juist niet wilde laten gebeuren.’

‘Ik had het over zuipen. Mensen die daaraan beginnen, hebben maar één doel voor ogen. Iets doodmaken. Misschien zou het beter zijn als ze in plaats daarvan de donkere kant eens de vrije teugel lieten. Gewoon af en toe.’

Dat was ook een opvatting, dacht Costa. Niet een die hij verwachtte van een politieman, of van het soort politieman dat Gianni Peroni geacht werd te zijn.

‘En dan moet je mij ook eens iets vertellen, jongen. Ik zag je vanochtend binnenkomen met Barbara Martelli. Een prachtige vrouw, vind je niet? Stel nou dat zij op een dag kwam opdagen, precies op het moment dat jij gelukkig was getrouwd en dacht dat alles keurig voor je uitgestippeld lag, precies op het moment ook dat jij je een beetje oud voelde. Stel dat ze zei: “Zeg, Nic, ik wil zo graag weten hoe het is. Eén keertje maar. Wat kan het voor kwaad? Niemand hoeft het te weten.”’

‘Ik ben niet getrouwd.’

‘Dat weet ik. Ik zei ook: stel.’ Peroni wachtte op een antwoord en merkte dat het niet zou komen. ‘Je zou dat meisje mee uit moeten vragen. Ze heeft iets in haar ogen als ze naar je kijkt. Ik zie dat soort dingen.’

Costa lachte. ‘Echt, joh?’

‘Ja, echt waar. En dan zal ik je nog eens iets zeggen. Ik heb haar vader gekend. Hij zat tot een paar jaar geleden ook bij Zeden. Een van de smerigste, ellendigste schoften die je ooit hebt gezien. Hoe hij ooit een vrouw zoals zij heeft kunnen verwekken, is mij een raadsel. Kijk. Je hebt een goede reden om niet met haar uit te gaan. Je zou die oude klootzak moeten ontmoeten.’

‘Bedankt.’

‘Graag gedaan. Je lijkt me het soort man dat gevoelig is voor redenen om iets niet te doen. En dat vind ik best, totdat ik mezelf van deze stoel praat. Begrijpen we elkaar?’

Costa werd niet boos. In zekere zin was hij opgelucht. Hij wist tenminste waar hij aan toe was.

‘Is de lucht nu gezuiverd?’ vroeg hij. ‘Kunnen we dan nu gewoon oude politieman, jonge politieman zijn die de straten van Rome opschonen?’

Maar de grote man naast hem gebaarde dat hij stil moest zijn. Uit de radio snierde hun nummer. Peroni pakte de microfoon en meldde zich. Ze luisterden naar de oproep. Nic Costa gaf gas, zette terloops het zwaailicht en de sirene aan om het verkeer uit de weg te krijgen en scheurde in de richting van Piramide en de *autostrada* die naar de kust en de luchthaven leidde.

‘Wat een dag,’ kreunde Peroni. ‘Eerst laten ze me babysitten. Nu zijn we de brandweer. Ik weet niet wat erger is.’

De vastbesloten blik van Bobby Dexter was er een die Lianne goed kende. Het betekende meestal dat ze problemen zouden krijgen.

‘Ik zal je vertellen wat we gaan doen,’ zei hij. ‘We gaan een kop mee terugnemen waar Tom Jorgensen naar kan kijken. Eentje die miljoen keer beter is dan die Griekse rommel van hem.’

Ze staaarde hem met open mond woedend aan. ‘Wat?’

Bobby pakte de schep vast als een bijl en hief hem, al een beetje buiten adem van de spanning, tot schouderhoogte. ‘Kijk. Kijk en leer.’

Hij zwaaide het metaal hard omlaag naar waar de nek van het beeld moest zijn. Er gebeurde niet veel. Een beetje modder schoof opzij. Maar Lianne stond te gillen, harder dan ze ooit had gedaan.

‘Bobby Dexter!’ krijste ze. ‘Waar ben je in godsnaam mee bezig? Dit ding is een kunstwerk of zoiets. Het is een stuk geschiedenis. Ga jij het gewoon aan stukken slaan om te bewijzen dat jij een grotere pik hebt dan Tom Jorgensen?’

Hij stond met de schep hoog in de lucht en wankelde een beetje op zijn benen. ‘Wat weet jij van de grootte van Jorgensens pik?’

‘Het was bij wijze van spreken, sufferd.’

Bobby Dexter knipperde met zijn ogen. Hij zag er echt lelijk uit. Het licht begon nu weg te sterven en de wereld begon vreemd te worden. Hij haalde nog een keer uit naar de nek van het beeld en miste. Er spoot een straal stinkende modder omhoog die hem recht in het gezicht trof. Een paar spetters kwamen in zijn mond terecht. Hij spuugde de aarde uit alsof het gif was.

‘Als jij dat beeld kapotmaakt, is het over tussen ons, Bobby,’ zei ze, bloedserieus. ‘Ik meen het. Ik ga niet met mijn vader praten. Ik neem een advocaat. Zodra we terug zijn in Seattle.’

Hij aarzelde en keek haar aan alsof hij zich afvroeg of ze het werkelijk meende.

‘Zeg me dat nog maar eens als we weer thuis zijn met het mooiste stukje salontafelbeeldhouwkunst in privébezit van de hele staat Washington. Je zou verbaasd staan wat een aardig stukje interieurversiering voor dineetjes kan betekenen.’

‘Bobby!’ gilte ze.

‘Gelul.’ Hij haalde nog een laatste keer uit.

Dit keer was het raak. De scherpe kant van de schep ging diep de nek in. Ze hadden een scherp, krakend geluid moeten horen, een geluid dat duidde op een goede, mooie breuk, die in een horizontale lijn helemaal door het natuursteen heen ging en net onregelmatig genoeg was om geloofwaardig te zijn. Ze kende Bobby goed genoeg om te weten wat hij dacht. Hij had waarschijnlijk al allerlei ideeën in zijn hoofd.

Maar alle gedachten verdwenen op slag uit hun hoofd een tel nadat de schep doel had getroffen. Lianne Dexter realiseerde zich direct dat ze zich hadden ver-

gist, afschuwelijk hadden vergist, allebei. Ze zagen wat ze wilden zien. Niet wat er wás. Misschien was daar een reden voor. Want wat er wás, bleek wel het laatste te zijn wat ze op deze planeet wilden tegenkomen, en zeker niet helemaal alleen op een landweggetje naast een stinkende grijze rivier in een land waar hun taalvaardigheden niet verder strekten dan het bestellen van pizza, bier en wijn.

De schep sloeg niet op harde steen. Hij kwam in contact met vlees, een soort vlees in elk geval. Iets wat eruitzag als leer: gelooïd, taai, maar soepel. De zijkant van de schep was er, precies waar de nek overging in de schouders, recht doorheen gegaan, had iets doorgesneden wat op een echte menselijke pees leek, hen allebei bespat met een mengsel van smerig stinkende natte modder waar iets onmiskenbaar organisch, bijna levends, in zat.

Liannes gezicht zat onder de smerige klonters die waren opgespat toen hij het ding te lijf was gegaan. Huilend en kokhalzend spuugde ze stukjes ervan uit haar mond.

Ze stopte een moment en keek naar Bobby, die met een vleugje eerbied op zijn gezicht bukte om het ding eens goed te bekijken.

Op de grond voor hen lag het door de schep deels van het lichaam afgehakte hoofd van een jong meisje – zestien, zeventien, niet ouder – gekleed in een klasieke toga en met een grote ceremoniële staf in haar linkerhand. Door de harde klap was de massieve koek veengrond die haar had bedekt grotendeels verdwenen. Wat ze nu zagen, was haar gezicht dat, onder de vieze troep, mooi leek. Ze had een hoog voorhoofd en geprononceerde jukbeenderen. Er was geen rimpel te zien op haar gave leren huid. Haar ogen waren gesloten. Haar lippen weken iets uiteen alsof ze een laatste doods-zucht slaakte. Ze had prachtige tanden die net op elkaar stonden met een zweem van parelwit schemerend onder de bruine vlekken van de aarde. Haar lange haar zat in haar nek bijeengebonden en was samengeklit tot massieve strengen. De uitdrukking op haar gezicht was er een van volkomen rust. Ze zag er in de ogen van Lianne Dexter gelukkig uit, wat, besefte ze, in de omstandigheden belachelijk was.

En voor het geval dat ze nog twijfelden aan de aard van het object dat voor hen lag, was er de kwestie van de nek. Toen Bobby een harde klap met de schep gaf, had hij gedaan wat hij hoopte: tot aan de binnenkant doorsplijten. Bobby en Lianne Dexter keken nu naar het inwendige deel van de keel van een ander mens en het was donker en ingewikkeld en smerig, met botten en pezen en doorgangen die ze vaag herkenden van een anatomieles op school heel lang geleden.

‘Mijn hemel,’ mompelde Bobby en hij begon te beven.

Een 747 scheerde laag over. Ze voelden de warme luchtstroom. Ze ademden de chemische stank van zijn ontzagwekkende motoren in. Toen het gebulder van

zijn lompe aanwezigheid afnam, werd Bobby Dexter zich bewust van een ander geluid. Het was zijn vrouw. Ze schreeuwde.

‘Nee,’ smeekte hij. ‘Niet nu, Lianne. Ik probeer na te denken, verdomme.’

Toen gaf hij het op. Twee mannen, de ene klein, de andere lang, kwamen met een strak gezicht op hen afgelopen. Een stukje achter hen was nog iets: een rode brandweerwagen die met moeite over het landweggetje vooruitkwam en bij de verkoelde en rokende resten van de Clio probeerde te komen.

De mannen zwaaiden met identiteitskaarten. Ze zagen er niet vriendelijk uit.

De oudere politieman was een gorilla met een stierennek, een verminkt, chagrijnig gezicht en felle, agressieve ogen die keken alsof ze alles zagen. De jongere, kleinere man staarde naar het ding in de grond, het poepbruine kadaver met het hoofd helemaal naar één kant waar Bobby het met de schep had afgehakt.

‘Het wordt steeds gekker vandaag,’ mompelde Gianni Peroni. ‘Knijp me eens. Zeg eens dat ik droom.’

‘Je droomt niet,’ antwoordde Nic Costa. Hij kon zijn ogen niet van het half in de modder verborgen object afhalen. Niet voor de huilende vrouw die eruitzag alsof ze had overgegeven en nu in elkaar gedoken op de rivieroever zat. Of voor de man, die onzeker met een schep in zijn handen stond en ritmisch met zijn lichaam heen en weer wiegde.

Een man die, zomaar opeens, met de schep naar hen beiden wees en lijsig en moeizaam brabbelde: ‘Zeg. Probeer geen geintjes met me uit te halen. Waag het niet. Ik ben een Amerikaans burger.’

Van David Hewson verschenen bij Uitgeverij De Fontein:

De Vaticaanse moorden

Het Bacchus offer

De Pantheon getuige

De engelen des doods

Het zevende sacrament

De Romeinse lusthof

Het masker van Dante

Blauwe Démonen

Dans van de doden

Gevallen engel

Dit is een speciale uitgave van Veldboek Lektuur.

Oorspronkelijke titel *The Villa of Mysteries*

Oorspronkelijke uitgever Macmillan, een imprint van Pan Macmillan Ltd.

Copyright © 2003 David Hewson

The right of David Hewson to be identified as the author of this work has been asserted by him in accordance with sections 77 and 78 of the Copyright,

Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2006, 2013 voor deze uitgave:

Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaald uit het Engels door Ineke van den Elskamp

Omslagontwerp Marry van Baar

Omslagillustratie Roy Bishop/Arcangel Images

Opmaak binnenwerk Hans Gordijn

ISBN 978 90 261 3592 7

NUR 332

Eerste druk mei 2006

Vijfde druk oktober 2013

www.uitgeverijdefontein.nl

www.davidhewson.com

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.